

FILIP MIKUŠ

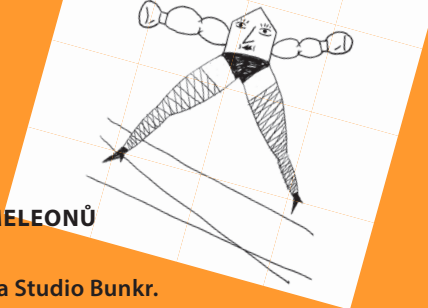
VÝSTAVA CHAMELEONŮ



argo

Filip Mikuš

VÝSTAVA CHAMELEONŮ



Ilustrace a obálka Studio Bunkr.

Grafická úprava a sazba Daniela Danielová.

Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.

Jazykový redaktor Přemysl Krejčík.

Korektury Renáta Krejčí.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2023 jako svou **5 380.** publikaci.

Vytiskla tiskárna Protisk.

První vydání.

ISBN **978-80-257-4277-8**

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském

internetovém knihkupectví www.kosmas.cz



Mé smýšlení

nejlépe postihuje pojem

misanthropický humanista –

nikdy neztrácím víru

v člověka, ale lidi

prostě nesnesu.

Užití

druhého motta

zavání nedostatkem

dobrého vkusu.

**Během přípravy
této publikace
nebyl zraněn
jediný chameleon.**

FILIP MIKUŠ – UKÁZKA ŽIVOTOPISU

Filip Mikuš se narodil roku 1983. Předrevoluční Praha autorova dětství se na jeho příští tvorbě měla podepsat v tak bohaté míře, jakou připouští jeho valašsko-slovenský původ.

O Mikušovo vzdělání se vedle jiných škol zasloužila především pražská Univerzita Karlova. Sám říká, že by nemohl získat víc, ani kdyby byl přijat.

Jeho tvůrčí talent se od útlého dospívání projevoval s tak nepřehlédnutelnou mohutností, že jeho faktické přehlédnutí vyvolává dodnes v Mikušově domácnosti otázky.

Od roku 2011, kdy vydal svou první knihu (shodou okolností šlo o první svazek sebraných spisů), trpělivě vyčkává na zavedení ceny Objev věku, aby tak zohlednil rozpaky uměleckých porot, jimž by se zařazení jeho nadčasového díla do kategorie Objev roku muselo jevit jako nepřístojnost.

Filip Mikuš je také čekatelem několika doktorátů honoris causa a celé řady prestižních cen.

Mikušovo dílo dnes není jen obecně respektovanou hodnotou, ale pro většinu lidí ani ničím jiným. Po jeho prohlášení za národní poklad bude Mikuš nepochybně potěšen. Do toho

dne setrvává při tvůrčím úsilí a trpělivě čeká, kdy ho národ vykope.



Stojí také za zmínku, že Mikuš je původcem nové a nanejvýš účinné strukturace profesního životopisu (zkráceně StrukProŽivot). Ta vychází z principu hromadění informativních položek, jež vyhlízejí velmi příslibně, jelikož v jádru neodpovídají pravdě.

ŠKOLA HROU NA ŠKOLU HROU

Stále častěji se mne lidé ptávají, kde jsem přišel ke svému vzdělání. A i když jsou to z velké části zaměstnanci státních úřadů a povýšení drzouni (i při jejich zjevné souřadnosti je zmiňuji jako dvě zcela samostatné položky), stále se po světě potlouká i několik individuí, která (byť z nedostatku lepší zábavy) ještě dovedou stát v pohnutém úžasu nad niterným bohatstvím, hloubkou, bystrostí a neopakovatelnou sofistikovanosť, jež vykazuje můj duch, a to ve všech záhybech své deformace.

Po nějakou dobu jsem se oddával nevinné mystifikaci, prohlašuje se za autodidakta. Zčásti to ovšem pravda byla. Mnohému jsem se opravdu naučil sám, nemaje než jednu pomocnou ruku, jež se vždy v posledku nalezla zakloubena na konci mé paže. To všechno ano, jenže: Co bych byl rozvíjel, zušlechťoval a pěstil, nebýt výchozího a zcela formativního narušení, které mi dopřála škola ve svém prvním stupni?

Snad se někdo podiví tomu, co zde píše. Možná si říkáte, že jen tak špásuji, že to nemohu myslit doopravdy. Což Země stvořila bytost takovou, jež by se k praktikám základního školství v úctě a vděčnosti obracela? A nadto v novém rozpoložení?

Inu, kdoví. Já jsem si bez přestání vědom skutečnosti, že kdybych nebyl vystaven deformativnímu tlaku základní školské výuky, nikdy bych nepocítil potřebu celoživotního sebevzdělávání. Nikdy bych se nestal tím, kým jsem, necítil palčivou nutnost zodpovězení neodbytných otázek, jež mi po léta pulsovaly v mysli: Proč život nemá smysl? Kdo jsem? A co jsem komu udělal? Kdybych nebyl tak vnímavý, mohl bych se ještě někdy spravit?

Tyto a podobné otázky mne bičovaly ke stále novým a náročnějším intelektuálním výkonům. Studoval jsem filozofii, psychologii, dějiny lidstva, myšlení Dálného východu, a zoufalství mě dokonce jednoho dne zastihlo při pročitání úvodu do teologie. Jen nedostatek sexuálních deviací mne tehdy uchránil před pádem do bohosloví. Vůbec se jednalo o strastiplné údobí.

Asi bych měl uvést pár věcí na pravou míru. Někteří šibalové mezi vámi si možná na pár okamžiků pomysleli, že

mluvím o základním školství s nárokem obecné platnosti. Není tomu tak. Základní škola nutně pochroumá každého, ale pravá a za nic nezaměnitelná deformace si žádá účinnějších prostředků. První stupeň základní školy, již nikoli nepohnutě považuji za svou alma mater, nepředstavoval žádnou standardní výukovou metodu – jednalo se o experiment. Ano, co dítě bezbranné a dosud nic netušící o nástrahách dospělácké svévole, stal jsem se obětí školy hrou! A z dalšího vyprávění vysvitne, že šlo o hru s ohněm a mečem.

I. Zvrácenost nechodí po horách, když po nich nechodí lidé

Tak jako ve všech tragických okamžicích lidstva i v našem případě je strůjcem všech pohrom zplozenec lidského druhu. Nebylo by korektní tvrdit, že za vším pojednáváním zlem stála předvídatelně žena. Vězte tedy, že to nebyl neočekávaně muž. A tato osoba byla pro lepší orientaci mých budoucích čtenářů také nositelkou zcela vlastního jména. Nazvu ji však z obezřelosti třeba Bezvádová V., neboť si nemyslím, že je nutné vyzrazovat její skutečné

jméno. V rámci dorozumění docela postačí, že jsem použil její pravé příjmení.

Nuže, V., heroina mého vyprávění, byla osobou mladou a pohlednou, jež dovedla mezi rodičovstvem probouzet za všech okolností nepřírozené sympatie. Dneska, když už jsem náležitě poučen životem i uměním, vím velmi dobře, že zlo vplývá do světa vezdejšího výhradně v této neodolatelně odzbrojující podobě. Je si totiž plně vědomo, že chrchlavě se smějící bezzubé zrůdy osrstěného povrchu těla bychom ze své blízkosti hnali už jen pro ohledy hygienické.

Ve tváři V., jež se měla stát mou třídní učitelkou, bylo vždy něco znepokojivého, co mého dětského dvojence obestíralo mlhou záhady. Ty vystouplé lícni kosti a vypoulené oči zahleděné do neurčita, které se tak zvláště leskly... Dnes vím, že šlo o ten výjimečný druh ženy, který se v dobách velmocenské vlády římskokatolické církve zpodoboval na sakrálních malbách a označoval jako světice. Dnes, když jsou z katolíků žebraví nostalgikové a sekularizovaná společnost pohlíží na neurologické trampoty svých občanů střízlivějšíma očima, nazývají se tyhle ženy jinak. Nejčastěji

hysterky. A těm se zas říká podle profesní specializace. Kupříkladu učitelky.

II. Omyl jako zjevení

Sklony k volnočasové mystice jsem neevokoval náhodou. Ještě před velkolepým entré na scénu provinční základní školské pedagogiky vydala se V. na poznávací výlet do Holandska (které se od popisovaných událostí distancuje následným přejmenováním na Nizozemsko). Tam došlo k oné události, již možno děkovat za vše následující.

Nic netušící V. (přezdívka z vysoké) měla být posednuta duchem Jana Ámose Komenského, jehož vyhnanécké potulky se v těchto končinách, jak známo, završily. Odkudsi z nardenského záhrobí se ozval hlas, který se domáhal znovunastolení pedagogické koncepce velkého Comenia, a V. jej ukvapeně a bezostyšně vyslyšela.

Nerad bych v někom vyvolal zdání, že pochybuji o možnosti takové spirituální události. Jen cítím potřebu upozornit, že dochází nezřídka také k voláním, nanejvýš telefonickým, kdy ze sebe vychrlíme rychle a náruživě vše, co nosíme na srdci,

a z druhého konce sluchátka se ozve: „No ovšem, ano. Ale – kdo volá?“ A tu nezbyvá než konstatovat: „Tady půjde o omyl.“

Nejinak přistupuji k zjevivšímu se duchu Jana Ámose a přemítám, nejedná-li se o exemplární případ volání, které vyslyšel někdo, komu vůbec nebylo určeno. V. jako by vyslechla cizí telefonát a takto získané informace přijala prostě za své životní poslání. Že muselo jít o omyl, nekonstatoval tehdy nikdo. Tehdy ještě nebylo pozdě.

III. **Mysterium hry — trocha teorie**

Koncept školy hrou, Schola ludens, má v pedagogice přibližně stejné postavení, jakému se těší kámen mudrců v kolektivu alchymistů. Ctižádostiví učitelé si na něj brousí křídý v neochvějně víře, že ten, kdo se zmocní jeho tajemství, do může se ve školství nesmrtelné slávy a krajně výsadního postavení, ježto by se stal u žáků oblíbeným.

Erbovní vlastností školy hrou je naneštěstí její kluzká unikavost. V mysli průměrného dospělce (tedy takové, která pomýšlí na nákup v apatyce) dojde příliš snadno k pomýlení. Ze školy hrou se stává postupně pedagogika hrou (a učitel